

Κυριακή 10η Ὀκτωβρίου 2021

Κυριακή Γ' Λουκᾶ

(Λκ. ζ' 11 – 16)

«ιδὼν αὐτήν ὁ Κύριος ἐσπλαχνίσθη ἐπ' αὐτῇ καὶ εἶπεν αὐτῇ· Μὴ κλαῖε» (Λκ. ζ' 13).

Μία σκηνή ἀρχαιοελληνικῆς τραγωδίας μᾶς θυμίζει τό σκηνικό τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Μία τραγική φιγούρα, μία μάνα διπλά χτυπημένη ἀπό τό θάνατο εἶναι ἡ θλιβερή πρωταγωνίστρια. Ἡ ὕπαρξή της σπαράζεται ἀπό τόν πόνο, ἡ ψυχὴ της κομματιάζεται ἀπό τή θλίψη γιά τήν ἀπώλεια τοῦ μονάκριβου υἱοῦ της. Ἐκεῖ στά σύνορα τῆς πόλης, καθὼς πορεύεται γιά τόν ἀπαίσιο τάφο, συναντάει τήν ἐλπίδα τοῦ κόσμου, τήν πηγὴ

τῆς ζωῆς, τὴν ἀφορμὴ τῆς χαρᾶς, τὸν Κύριο καὶ Λυτρωτὴ Ἰησοῦ.

Τὰ δύο βλέμματα συναντιοῦνται. Τὰ μαυρισμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα μάτια τῆς μάνας διασταυρώνονται μὲ τὰ θεανδρικά μάτια τοῦ Σωτήρα. Τὸ βλέμμα τοῦ Ἰησοῦ ἀγκαλιάζει τὸν ἄνθρωπο σ' ὅλες τίς στιγμές τῆς ζωῆς του. Ἀγκαλιάζει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν πρώτη ἀνάσα πού πῆρε μέσα στὴν Ἐδέμ ἕως τὴν αἰωνιότητα. Παρακολουθεῖ ὁ Παντοδύναμος καὶ Παντογνώστης Πατέρας τὰ παιδιά Του συνεχῶς, ὅλα μαζί καὶ τὸ καθένα χωριστά. Τὰ θωπεύει μὲ τὴ ματιά Του καὶ στίς χαρές καὶ στίς λύπες τους. Πιό πολύ, ὅμως, συνοδοιπορεῖ μὲ τὸν ἄνθρωπο στό μονοπάτι τοῦ πόνου. Ἐκεῖ πού τὸ δάκρυ ἔρχεται νά κάψει τὰ πέπλα τῆς ἀνεμελιᾶς, ἐκεῖ πού τὰ γιατί ζητοῦν ἀπαντήσεις καὶ συνθλίβουν τὴ λογική, στέκεται παρῶν ὁ Χριστός.

Μέσα στό βλέμμα αὐτῆς τῆς μάνας ὁ Κύριος διαβάζει ὅλο τόν ἀνθρώπινο πόνο γιά τό θάνατο, ὅλο τόν ἀνθρώπινο φόβο γιά τή μοναξιά, ὅλο τό ἀνθρώπινο παράπονο γιά τήν ἀδικία τῆς ἀπώλειας. Ἐκεῖ μέσα βλέπει τήν κατάντια στήν ὁποία ὁδήγησε τόν ἄνθρωπο ἡ ἀνυπακοή, ἡ ἀποξένωση ἀπό τό Δημιουργό, ἡ πτώση στήν κοιλάδα τῶν θλίψεων καί τῶν στεναγμῶν. Ἀλλά ὁ Κύριος θέλει νά διδάξει πώς ὑπάρχει ἐλπίδα. Ἡ ἐλπίδα τοῦ κόσμου εἶναι Ἐκεῖνος ὁ Ἰδιος. Ὁ θάνατος νικάει, ἀλλά δέν θριαμβεύει. Ἡ φθορά κατατρώει, ἀλλά δέν ἐπικρατεῖ. Ὁ πόνος βασανίζει ἀλλά μόνον πρόσκαιρα καί παροδικά. Θέλει νά δείξει πώς ἔχει τή θέληση ὡς Παντοδύναμος νά καταργήσει κάθε ἀνθρώπινη περιπέτεια, νά ρίξει τό βάλσαμο τῆς παρηγοριᾶς σέ κάθε πονεμένη ψυχή καί γι' αὐτό, ὅταν συναντάει τό βλέμμα αὐτῆς τῆς μάνας τοῦ νεκροῦ παιδιοῦ, «ὁ Κύ-

ριος έσπλαχνίσθη έπ' αὐτῇ καί εἶπεν αὐτῇ· Μή κλαῖε».

Ὁ Χριστός ἀπό τήν ἀπέραντη φιλευσπλαχνία Του τήν παρηγορεῖ, τῆς ζητάει νά σταματήσει νά κλαίει, διότι ἡ φιλανθρωπία Του εἶναι πιά βέβαιη ἀπό τό θάνατο, ἡ παντοδυναμία Του εἶναι πιά ἰσχυρή ἀπό τή φθορά, ἡ ἀγάπη Του εἶναι πιά πλατιά ἀπό τόν Ἄδη.

Ὅλοι μας κάποτε βρισκόμαστε σέ κάποια διαδρομή τῆς ζωῆς μας πού εἶναι γεμάτη πόνο καί θλίψη. Ὅλοι κάποτε λιώνουμε κάτω ἀπό τό βάρος τοῦ ἀνεξήγητου, τοῦ ἄδικου, τοῦ ἄωρου, τοῦ φοβεροῦ. Ἐκεῖνες τίς ὥρες τῆς θλίψεως καί τῶν ἀμέτρητων ἀναπάντητων «γιατί» ἄς ψάξουμε μέ τό βλέμμα μας τό βλέμμα τοῦ Σωτήρα. Ἄς χτυπήσουμε μέ τήν προσευχή μας τό ἀνύστακτο ἐνδιαφέρον Του γιά μᾶς. Ἄς ζητήσουμε τή δική Του παρηγοριά, τή δική Του συμπαράσταση. Ἄς

ἐξασφαλίσουμε τή δική Του παρουσία μέσα
μας μέ τή Θεία Εὐχαριστία. Εἶναι βέβαιο ὅτι
θά τρέξει κοντά μας, ὅπως τό κάνει πάντοτε.
Θά σκουπίσει τά δάκρυά μας μέ τή σοφία καί
τή διδασκαλία Του καί θά μᾶς χαρίσει τήν
πραγματική ζωή, πού εἶναι ἡ ζωή Του. Μακάρι
νά ἀξιωθοῦμε μιᾶς τέτοιας δωρεᾶς καί ποτέ
νά μήν τή χάσουμε. Ἀμήν.